

משמעות האגו וההתעלות מעליו

ברכות שלום. ברוכים כולכם, ידידיי האהובים. כוח האהבה והאמת שחיפוש-הדרך שלכם מעורר, מוזרם עתה לחישול חולייה נוספת בשרשרת, כדי לתת לכם את מה שאתם זקוקים לו בשלב זה בנתיב שלכם.

במצבו הרגיל, המיינד האנושי אינו אלא שבריר שנפרד [fragmented piece] מהתודעה השלמה. במצבו כשבריר נפרד, אתם מנותקים מהמציאות. באופן בלתי נמנע אתם חיים בפחד ובמוגבלות. אך אתם מאמינים שהשבריר המוגבל הזה הוא כל מה שיש לכם בחיים ואתם נאחזים בו בכל מאודכם. אתם מתנגדים לתנועה הפנימית הטבעית של הנשמה לפסוע מעבר למצב זה ולהתרחב, משום שכשבריר נפרד, תודעת-האגו פוחדת שהדבר יכחיד אתכם. אתם מגינים בלהט על תודעה מוגבלת זו, אך ההגבלה עצמה יוצרת פחד וסבל.

זוהי באופן כללי המצוקה [plight] של האנושות. המשימה שלכם במחזור הגלגולים היא למזג מחדש את תודעת-האגו שהתפצלה [מהתודעה השלמה], ולהמשיך לנצח להחזיר לעצמכם חלקים רחבים יותר ועמוקים יותר של העצמי האמיתי שלכם, של קיומכם הקוסמי, על אינסוף אפשרויותיו לחוויות, לאושר וליצירת העצמי.

האנושות מאמינה שתודעת-האגו שהתפצלה [מהתודעה השלמה] היא העצמי האמיתי. אתם מזדהים עם המוח שלכם, עם האינטליגנציה החיצונית שלכם, עם הרצון שלכם, עם המיינד, עם כל היכולות הזמינות לכם מיידית, בלי להבין שתהיה אשר תהיה המידה שכל אלה עומדים לרשותכם עתה, אתם הייתם אלה שבעבר גרמו להם להיות זמינים לעצמכם באמצעות מאמץ מכוון. שכן היה מצב שבו עמדו לרשותכם הרבה פחות מודעות, פחות כוח ליצור, פחות יכולת לחוות אושר. התודעה שלכם היתה מוגבלת ותחומה הרבה יותר. היה עליכם להשתמש בתודעה שהיתה לכם כדי להגדיל את היכולות שלכם ולאפשר לעצמכם שימוש באפשרויות הרדומות. תהליך זה חייב להימשך עד שלא יותר שום שבריר מנותק [מהתודעה השלמה] והאנושות תגיע לתודעה קוסמית, דבר שפירושו כי האנושות עצמה היתה לאחד עם המציאות המוחלטת. התהליך של הגדלת-העצמי, של הפיכת טריטוריה זרה לכאורה לתחום הביתי שלכם, מהווה את נתיב ההתמרה – כל נתיב התמרה בר תוקף.

אגו פירושו פרגמנטציה/פיצול. כפי שציינתי, המשימה של כל ההוויות הלכודות בפיצול זה, ופירוש הדבר כל אלה שבמחזור ההיוולדות והמוות, היא להרחיב את שדה פעולתם, את תפישתם, את מודעותם ואת כוחם ליצור. הבעיה היא שבמצב המוגבל של אגו נפרד, ההתרחבות [העצמית] נראית – בניגוד למציאות – כמו הכחדה של עצם קיומכם, של תחושת העצמי שלכם. כדי לחדור מבעד לאשליה זו אתם זקוקים לכל הכוח, המחויבות, הרצון הטוב והעזרה שניתן להשיג – עזרה שעליכם לרצות ולבקש.

זהו אכן החיפוש והמאבק של האנושות. רק כשאתם מעיזים להתקדם צעד אחר צעד, תוך התגברות על ההתנגדות הטבעית בכם להתעלות מעל מצב נפרד זה, רק אז אתם מגלים בהדרגה שיש חיים אחרים מעבר למצב האגו. אתם מגלים אז שהחיים האחרים האלה הם מציאות ושאינן מה לפחד מן המציאות הזו. היא טובה; אפשר לבטוח בה לחלוטין. פירושה שיש המשכיות לחיים, למודעות-העצמית ולאֶושר שרק הולך וגובר. אתם מגלים שמצב האגו המוגבל שעליו הגנתם בלהט שכזה הוא אשליה: אשליית המוות והלבדות [aloneness].

על מודעות צריך להיאבק. היא לא באה בקלות ולא ניתנת בחינם. הישארות במצב של אגו מבודד עשויה להיראות בטוחה וקלה, אך היא מובילה לקיפאון [סטגנציה] ולמוות – מוות חוזר ונשנה.

האגו משתמש במספר רב של תחבולות כדי לשמור על מצבו הנפרד והמוגבל, וכדי להימנע מלנוע מעבר אליו. ברצוני להראות לכם את תחבולותיו.

ראשית, האגו משתמש בכל שליליות אפשרית המופרת לאנושות; כל מגרעת; כל הפרה של יושרה, של אמת, של אהבה ושל החוק האלוהי. היות שכל השליליות האלה מסתכמות בשילוש של גאווה, רצון-עצמי ופחד, אני אראה לכם איך האגו משתמש בתכונות אלה כדי להימנע מהתעלות-עצמית [self-transcendence].

האגו פוחד לאבד את מצבו הנוכחי, כלומר את מודעותו-העצמית, עד כדי כך שהפחד מחליף את האינסטינקט לשימור-עצמי/הישרדות. האגו מנצל לרעה את האינסטינקט הזה כדי לשמר את מודעותו הנוכחית. פחד תמיד מעוות את האמת ואת המציאות. לכן האגו שומר על עצמו בגאווה. הוא שומר על הנפרדות שלו על ידי יצירת קונפליקט מלאכותי בין העצמי לאחרים. הוא אומר, "אני חייב להוכיח לעולם שאני ראוי להערצה ושאינו טוב יותר מאחרים; אני חייב להצטיין [outdo] יותר מאחרים; אני חייב לא להיות גרוע יותר מאחרים; האינטרסים שלי נוגדים את האינטרסים של אחרים, ולהפך". כל העמדות האלה משמשות בגאווותנות לשמירה על הנפרדות של האגו. תמיד זה "אני מול אתם", דבר שבהכרח יוצר רוח של תחרותיות [one-upmanship]. בין אם ההתפתחות שלכם בגלגול הנוכחי משיגה במקרה את ההתפתחות של אדם אחר ובין אם לאו, לנצל זאת לתקיעת טריז בין האגו שלכם לבין האגו של אחרים, פירושו לפספס לחלוטין את הנקודה העיקרית. שכן אין, בעיקרון, כל הבדל. גם לא דרוש זמן רב בנתיב כדי לגלות שהאינטרס שלכם מתנגש בזה של אחרים רק ברמה השטחית ביותר; מתחת לפני השטח ממש, אפשר לראות את מה שהוא טוב ונכון באמת. לפי החוק האלוהי, הטוב העמוק הזה הוא נכון לכל הנוגעים בדבר.

לפיכך, כל ההשוואה וההתחרות לנצח אחרים רק מגבירות את הנפרדות ומחדדות את האשליה שהקיום העלוב הזה הוא כל מה שיש בחיים.

הנטייה הרווחת של אנשים לחיות למען מראית עין, במקום למען האמת ולמען רגשות ואינטרסים אמיתיים, גם היא נגרמת בגלל גאוה. אשליית הנפרדות היא כה חזקה בנקודה זו עד שנראה כאילו חשוב יותר לאנשים ליצור רושם, אפילו יותר מאשר לשקול איזו הקרבה טרגית ובזבזנית אתם עושים כדי להשיג רווח מדומה לחלוטין.

כל המסכות וההגנות, העמדות הפנים והבושה הכוזבת מחשיפה, המבוכה לגבי רגשותיכם האמיתיים והמציאות הפנימית של העצמי הרוחני, כולן שייכות לקטגוריה של גאוה; אלה תחבולות של האגו לשמור על מצבו המוגבל.

רצון-עצמי מורכב מעקשנות, מהתנגדות, מדווקאיות, מהתרסה, מנוקשות. כל העמדות האלה מרמזות על הקשחה [stiffening] נגד שינוי, נגד התרחבות לטריטוריה רוחנית חדשה. תכונות אלה מבטאות את העמדה "אני אשאר היכן שאני ואיך שאני". תחבולת-אגו זו גורמת לנוקשות להיראות רצויה וגורמת לכך שהתנועה הפתוחה והגמישה תיראה מאיימת ו/או משפילה. גאוה ופחד מזווגים בהכרח לרצון-עצמי, בדיוק כפי שרצון-עצמי חייב להיות נוכח היכן שאחד משניהם הוא דומיננטי. כל אחת מעמדות אלה מטפחת גם את השתיים האחרות.

ברמה השטחית ניתן להתייחס אל הסירוב לנוע/להתקדם כאל מוזרויות ונירוזות אישיות, כאל עשיית דווקא לאדם מסוים או לאנשים מסוימים – הבה נאמר הורים או תחליף הורה, או דמויות סמכות באופן כללי; או שהעמדה הדווקאית יכולה להיות כלפי החיים עצמם. אבל ברמה עמוקה יותר, התחבולה של האגו היא להישאר מבודד.

לקטגוריה של הפחד שייכים כל הדאגות, החרדות והחששות. כאן התחבולה של האגו היא להציג את השינוי כדבר מאיים ומכחיד-חיים. אבל הדאגה והחרדה גם מונעות מכך להשיג מאושרות, שלום וחופש – המציאות הקוסמית שנפתחת לפניכם כאשר המצב הנוכחי מתרחב.

התכוונות שלילית, גם היא חלק מהתכסיסנות של האגו לשימור מצבכם הנוכחי המוגבל. תהיה אשר תהיה הכוונה השלילית הספציפית, היא תמיד מצביעה על דווקאיות – ולכן על רצון-עצמי, שתמיד מטשטש ומסלף את המציאות ומכחיש/מונע כל חוויית חיים רצויה.

תחבולות אחרות של האגו לשימור עמדתו הנוכחית, ה"בטוחה", הן: מניעת עונג, מניעת אושר עילאי, שמחה והתרחבות, ומניעת כל תזוזה/תנועה יצירתית אל תוך החיים. הפחד לחוות את כל המצבים האלה, גם הוא תחבולה ברורה של האגו. הוא תופעה מוכרת היטב שחלה על כל בני האדם וקל לראותה. עוד תחבולות דומות של האגו הן: חוסר קשב, חוסר ריכוז, פיזור נפש, פיזור דעת. עמדות אלה מונעות את ההתמקדות הנחוצה לאגו כדי להתעלות מעל עצמו. כדי להתעלות מעל מצבו המוגבל, האגו זקוק למידה ניכרת של התמקדות נקודתית, להיות נוכח כל כולו, כביכול. עצלות, עייפות ופסיביות, גם הן תחבולות של האגו. הן הופכות את התנועה לבלתי אפשרית, בלתי רצויה ומתישה; לכך עוד נחזור בהמשך.

הפחד להיחשף והכחשת [או הימנעות מ-] רגשות אמיתיים לא רק נובעים מגאוה, אלא הם גם מנציחים ישירות בידוד ולכן משמשים כתחבולות של האגו למניעת אחדות עם אחרים. תגובות שליליות לשליליות של אחרים הן תחבולה נוספת של האגו לשימור בידודו. ברגע הופעת השליליות, מערכת האנרגיה מתחילה לפעול למניעת התרחבות האגו, זו שתגרום להתעלות-עצמית [self-transcendence]. האגו גם מונע את השמחה על עצם היותכם [the joyousness of true being]¹ בכך שהוא נותן להתנהגות של אחרים משקל גדול יותר מהנחוץ. הוא מנתק [אתכם] מהחזון על החיים האמיתיים שמשתרעים מעבר למצב הנוכחי המוגבל, [כי] רק ישות מבודדת הכבולה לאגו חווה את אימת הסופיות. חוסר אמון וחשדנות אינם רק חלק מהפחד הכללי שגורם לאגו לרצות להישאר חסר תנועה ולנקוט בתחבולות על מנת לקרוא תיגר על התנועה הטבעית לעבר גורלה האולטימטיבי של ההווה; בעוד שחוסר אמון הנגרם מפחד הוא הכוח המניע, בד בבד, האגו משתמש בחוסר האמון כתחבולה לעצור את התנועה כלפי איחוד.

האגו נכנס לעמדה אבסורדית ופרדוקסאלית. הוא אומלל מיסודו בדיוק בגלל הסופיות שלו, או מה שנראה לו סופי במצבו הנוכחי המוגבל. ברור מאליה שהאגו יכול לראות רק את מה שנמצא בתחום תפישתו הנוכחית; ומה שהוא רואה הוא, בדרגות שונות, מוגבל ומסולף. לכן האגו רואה וחווה רק סופיות: יקום מנותק וחוסר משמעות שבו הוא סובל בלי סיבה, חסר אוניס. תפישת החיים באופן זה יכולה להשתנות רק במידה שהאגו מוותר על הפיתוי להישאר במקומו בלי לזוז. אולם העמדה הפרדוקסאלית של האגו היא שהוא נלחם כדי להישאר באותו מצב עצמו שהופך את חייכם לבודדים, מפחדים וחסרי משמעות באופן בלתי נסבל.

חוסר הבנה תהומי של המוות [unfathomable death] מוליד אימה, ולמרות שאפשר להכחיש את האימה, אי אפשר למוסס אותה כל עוד האגו נותר בגבולותיו הצרים הנוכחיים; במוקדם או במאוחר כל אחד ניצב לפני הסוף האשלייתי והמפחיד הזה, הן שלו עצמו והן של אחרים. אך גם אם האימה אינה חריפה, היא נשארת בנשמתכם ככוח מכרסם, כוח שחייב להתקיים תמיד, עד שהאגו מוותר על התנגדותו. חרף אי הנחות הקיצונית של האגו, הוא נצמד אל המצב הזה עצמו, אותו מצב שבגללו בלתי אפשרי לראות באופן אמיתי מעבר לקו הגבול הדמיוני בין החיים למוות. זוהי מחלתו של מצב האגו והסטייה שלו – להיצמד לעצם הדבר שהוא נלחם נגדו.

¹ הערת המתרגם: התרגום כאן לא מילולי, אבל אני סבור שזו הכוונה.

כל ידידיי יכולים לזהות את עצמם בקלות בתיאור זה, שכן עבודת הנתיב חושפת בבירור רב את חוסר ההתאמה [incongruity] שיש כאן. אני סבור שיעזור לכם מאוד, לכולכם, לראות את המצוקה [plight] שלכם באור זה ולדעת שזהו מצב אוניברסאלי שאתם נקראים להתעלות מעליו. בנתיב זה אתם חייבים לעסוק בשאלה, ולגשש אחר הבנה, איך להתעלות מעל האגו, ומה פירוש הדבר באמת.

בידוד ונפרדות הם, בלי ספק ובלי יוצא מן הכלל, טראגיים ואירוניים; טראגיים משום שאינם נחוצים, ואירוניים משום שהאגו נצמד למה ששנוא עליו ושפוגע בו יותר מכל. חסרות לו המשמעות וההתמדה, המחויבות והאמונה להעזי להתקדם מעבר לטווח המודעות הנוכחי שלו. סבל חייב להתקיים כל עוד אתם נצמדים למצב זה ומתמכרים אליו [indulge in it]. כל עוד כל תחבולות האגו מוצאות לפועל, עוברות רציונליזציה, מוכחשות, מונצחות ומטופחות – כפי שקורה בדרך כלל – אינכם יכולים שלא לסבול.

כולכם יודעים ידידיי, ורבים מכם גם חוו זאת, שעם כל צעד קדימה בנתיב נגלים לכם מראות חדשים שהם אמיתיים מאוד, אמיתיים הרבה יותר מאשר המצב הקודם שחשבתם שהיה המציאות האולטימטיבית. עם כל צעד בדרך, המציאות החדשה שרכשתם פותחת לפניכם חיים רחבים יותר ומלאים יותר. התוצאה היא יותר שמחה, יותר שלום, יותר מודעות, יותר הבנה ליופי ולמשמעות העמוקה של החיים, יותר יצירתיות ויותר ידע מהותי על אודות נצחיות החיים מול אשליית המוות, אשליית הסופיות.

אולם רק באמצעות כמות עצומה של השקעה יכולתם לזכות בכל אחד מן הצעדים האלה. כל אלה מכם שעדיין רוצים לוותר לעצמם [indulgence] ולהשיג תוצאות בקלות ובזול, לעולם, אבל לעולם לא יוכלו להגיע למצב חדש זה. אתם תסתכלו על האפשרויות בערגה אך תפקקו בקיומו של משהו נוסף שעשוי להצדיק את השקעת המאמץ ואת הורדת מפלס הגאווה שלכם. הספק הזה נעשה אז התירוץ לשימור המלאכותי של הסטטוס קוו. זהו החטא כנגד החיים, להביס את תנועת החיים הטבעית לעבר אבולוציה ואיחוד.

משמעת, אומץ, ענווה והיכולת להתחייב – אלה אינן עמדות שלא עומדות לרשותכם ידידיי. ברשות כל אחד מכם נמצא כל מאפיין אפשרי ביקום. השאלה היא, האם אתם רוצים לנצל את הפוטנציאלים הקיימים בתוכם, או האם אתם רוצים לטעון שהם אינם נמצאים ברשותכם ושמשהו צריך "לתת" לכם אותם באורח פלא?

לעתים קרובות אתם מחזיקים ברעיון המוטעה והמבולבל שמשמעת-עצמית מציבה מכשול לחופש שלכם ולהפך, שאדם חופשי לא זקוק למשמעת-עצמית. שום דבר לא יכול להיות רחוק יותר מהאמת. חופש, במשמעותו האמיתית, לא יעלה על הדעת בלי משמעת. ולהפך, האנשים שמוותרים לעצמם [indulge themselves] ופוסלים את המשמעת הם בהכרח אנשים תלויים, חלשים, חסרי אונים, ובעקבות זאת הם פוחדים. הם חסרי חופש. חופש ניתן לרכוש רק במידה שהאדם משתמש במשמעת-עצמית מרצונו – משתמש בה למען עצמו ולא כדי לפייס/לרצות אחרים ולהיראות טוב בעיני אחרים. העמדה האחרונה מובילה לעתים תכופות למשמעת שאחרים כופים על האדם באופן ממשי או דמיוני. כשכפייה כזו מתרחשת – דבר שהוא כמובן לא רצוי – תמיד זו תוצאה של התכחשות [או הימנעות מ-] למשמעת-עצמית רצונית, שהולכת יד ביד עם אחריות-עצמית.

כל התרחבות מחייבת אתכם להיאבק עליה בעזרת משמעת-עצמית, ובאמצעות התגברות על ההתנגדות הפנימית [הטבועה] להתרחבות. המשמעת חייבת לשמש לזיהוי קפדני של תחבולות האגו, וכדי לא להיכנע להן; [וכשמדובר ב]התרחבות, זהו תמיד צעד אל מעבר לטריטוריה המוכרת. האגו התפתח למצבו הנוכחי, שמשנתנה כמובן מאדם לאדם, כתוצאה ממה שהאנושות כבר השיגה. ה"טריטוריה" שאנשים רכשו קובעת את דרגת התפקוד שלהם, את טווח ההתנסות והמודעות שלהם. כשאני מדבר על "טריטוריה", כוונתי למצב מודעות, לכוח חיים יצירתי ולזרימה-פנימה [influx] מהעולם האמיתי, שכולם מעניקים יתר עומק ומשמעות לחוויית החיים. המילה "טריטוריה", אם כן, לא צריכה להתפרש במובן גיאוגרפי, אלא במובן הטוטאלי. הגדרות סביב טריטוריה זו מצביעים על דרגת ההתעלות-העצמית של האגו.

כל גלגול [incarnation], בכל רמה שהיא, דורש מהאדם להגדיל את היקף "שדה הפעולה" שלו; להרחיב את הגדרות סביב שבריר האגו. להכניס יותר מציאות מהעולם שמעבר לאשליית הכלא, זו המשימה. בעקיפין, הדבר תקף בכל הרמות. גם הידע והכישורים הפיזיים והאינטלקטואליים החיצוניים והיומיומיים ביותר שעליכם לרכוש, אפילו הם מגבירים בדרך כלשהי את היכולת הנוכחית שלכם לתפקד ולחוות את החיים, ולפיכך תורמים בעקיפין למשימתכם האולטימטיבית, התעלות-עצמית [self-transcendence]. רכישת ידע וכישורים חדשים גם דורשת טיפוח עמדות הנחוצות להתעלות-עצמית. כל פיסת מידע חדשה או כישור חדש מניבים, ישירות או בעקיפין, תוספת כוח רוחני ומודעות, יותר חוויה של שמחה, של הבנת הכשירות שלכם ומימוש הפוטנציאל שלכם.

רכישת ידע או כישורים חדשים, לא חשוב באיזו רמה, פירושה תמיד להתגבר על עצלות. פירושה משמעת-עצמית: ככל שהיבט החדש הזה בחיים הוא נחשק יותר, ככל שהוא יותר אמיתי ובר-קיימא, כך עליכם להשקיע בו יותר. פירוש הדבר ניסוי וטעייה, והיכולת להפוך [להמיר] כישלון להצלחה. פירוש הדבר התמדה, סבלנות, אמונה. פירוש הדבר להתגבר על פחד, עד שהדבר החדש הופך לרכושכם הטבעי, עד שהוא הופך לחלק מהאישיות, לטבע שני כביכול.

משימתו התמידית של האגו היא לקבל קודם כל את הקשיים, את תלאות תהליך הלמידה. רק אחרי שהאגו לומד את ההיבטים היותר מכאניים של התהליך יכולה הזרימה-פנימה מהעצמי הרוחני להפוך את הרכישה החדשה לחוויה ספונטנית, חיה ונטולת מאמץ. אגו פירושו מאמץ; עצמי רוחני פירושו חוסר מאמץ. אולם חוסר מאמץ נחשק זה אינו ניתן בדרך קסם, שכן

כך לא תתרחש התעלות מעל האגו אלא הימנעות ממנו. האגו חייב לשנות את עמדותיו העצלות והמתנגדות על מנת להתעלות מעל עצמו ולהיות מסוגל להתאחד עם העצמי הגדול יותר, הקוסמי. האגו חייב לעמול להנחת היסודות, עד שהעצמי האמיתי יכול להתבטא דרככם [come through]. ניתן לראות זאת בכל פעילות או מיומנות. קודם כל, תמיד יש מאמץ. הדבר הופך להיות מהנה רק כשנראה שהדבר בעצם "קורה דרככם".

אם אתם לומדים משימה ידנית, הכללים הידניים חייבים להילמד עד שהם הופכים לחלק מהאגו; אם המשימה היא שכלית, ידע שכלי צריך קודם כל להירכש בעמל רב, לעתים קרובות דרך תהליכים מכאניים למדי. כך הידע החדש הופך לחלק מהאדם, והרוח יכולה אז להשתמש בכישוריו החדשים – חזון/ראייה, ידע, מיומנות, אנרגיה והישג – למשחק יצירתי. אמן שרוצה לעקוף את מלוא המאמץ הכרוך בלמידת כללי היסוד לא יכול להתפתח בשום יכולת יצירתית, לא משנה עד כמה אמיתית עשויה היכולת הראשונית שלו להיות. יכולותיו היצירתיות יקמלו בגלל הרצון של אדם זה לרמות את החיים.

הנתיב הרוחני עצמו מדגים בדיוק את אותם העקרונות. כפי שצינתי, האגו חייב ללמוד, וגם לאמץ, עמדות התואמות את אלה האוניברסאליות, האלוהיות. הדבר, כידוע לכם, לא קל. ההשראה שמגיעה מהעצמי הרוחני נחסמת עד המידה שבה האגו מסובך באופן עיוור בשליליות שלו, ובכלל זה עצלותו, גאוותו, רצונו-העצמי, פחדיו, רצונו לרמות את החיים ונטיותיו לברוח מהמציאות [escapist tendencies]. אולם ככל שהאדם מזהה נטיות אלה בכנות ומוותר עליהן בהדרגה, הזרימה-פנימה מעולם האמת, האהבה והיופי הנצחיים נעשית אפשרית.

המשימה המפרכת – להגמיש את האגו – תמיד באה ראשונה: ללמד אותו, לכופף, לשנות אותו; להפוך אותו פתוח-לקלוט ומלא חיים; לאפשר לאנרגיית חיים וליצירתיות חדשות לזרום דרכו על ידי זיהוי תחבולות האגו וזניחתן. בין אם הדבר קורה בצורת ידע חדש, מיומנויות חדשות או עמדה חדשה כלפי החיים והיקום, השינוי פירושו תמיד שטריטוריה חדשה הפכה להיות שלכם.

אנשים אכן קמלים כאשר הם נשארים בגבולות הצרים של מצבם הנוכחי בגלל הרגשת ביטחון והמחשבה שנפטרו מהצורך להשקיע מאמצים. הם לא מאפשרים לחיים לגרום להם להתחדש, והתחדשות יכולה להתרחש רק היכן שקיימת תנועה פנימית. תמיד נראה מפחיד בהתחלה לפסוע מעבר לגבולות הנוכחיים של האגו, שכן הטריטוריה החדשה היא זרה, לא נודעת. אנשים רוצים להימנע מהלא-נודע ומעדיפים להתכווץ בחד מפניו במקום לאזור את האומץ ללמוד אודותיו ולהפכו לשלהם. הפיכת הלא נודע לנודע, בחוץ ובפנים, זהו יופייה של הדרך הרוחנית.

האגו נמצא תחת האשליה שקל ומרגיע להישאר בגבולות הצרים, הקפואים, של הטריטוריה הנודעת – שכן לא משנה כמה רחבים גבולותיו בהשוואה לטריטוריה של אחרים, עדיין הם צרים ביחס לפוטנציאל של האדם. למשוך את עצמכם למעלה ולנוע אל מה שמעבר נראה מייגע להחריד [To pull yourself up by your bootstraps and move beyond seems terribly tiresome]. הרגשה זו היא אשלייתית משום שמצב הקיפאון הוא למעשה התכווצות, והתכווצות אינה בשום אופן מרגיעה ונינוחה, אף שכך עשוי להיראות למייד המבולבל. נינוחות אמיתית היא תמיד חיה ונעה ללא מאמץ. הדבר לא אפשרי במצב של התכווצות, ותוכלו לאמת זאת אם תסתכלו סביבכם. האנשים שעושים הכי פחות הם תמיד העייפים ביותר. והאנשים שעושים הכי הרבה הם תמיד הנמרצים והרגועים ביותר – בתנאי שהפעילות שלהם אינה משמשת לבריחה מהעצמי.

תנועה הרמונית אינה מעייפת או מתישה, אם כי אתם עשויים לחוות סימפטומים כאלה בהתחלה, משום שמעבר מקיפאון [stasis] לתנועה בכל רמה שהיא דורש מכם בהתחלה לקבל השקעת מאמץ זמני של משמעת-עצמית, אמונה, אומץ וענווה, עד שהמאמץ הופך לחוסר מאמץ. תנועה רוחנית היא חסרת מאמץ. בתנועה רוחנית כוונתי לתנועה של המציאות המוחלטת, של הישות המאוחדת כולה. הקיפאון [stagnation] הוא בעצם רווי מאמץ, משום שהוא דורש מאמץ עצום, ולרוב לא מודע, על מנת לשמר את ההתנגדות לנטייה הטבעית של הנשמה ללכת בעקבות גורלה. מאמץ לא מודע זה מתבטא בעייפות, בתשישות, בחולשה, שמספקות את התירוץ להישאר זמן רב עוד יותר בסטטוס קוו; האגו מנצל את תוצאות השגיאות שלו עצמו כתחבולות. כל החיים הם תנועה, והתנועה אינה רווית מאמץ כאשר הישות שרויה בהרמוניה עם החיים. אולם התנועה נראית רווית מאמץ באופן זמני, עד שאתם משיגים הרמוניה על ידי הכוונה-מחדש של האגו. אחרי כן אתם נעים בתוך המקצב של זרם החיים שלכם עצמכם. וכאשר אתם יכולים להרגיש את המקצב של זרם החיים שלכם, [סימן ש]כבר רכשתם מידה מסוימת של מודעות-עצמית, ושאתם נמצאים כבר בתוך תנועת ההתרחבות.

אלה שנמצאים בנתיב כשלכם יגלו שחלקים שלהם כבר מצטרפים לתנועה הקוסמית; חלקים אחרים עוד מתנגדים ונמצאים בקיפאון. החלקים שבתנועה הם החלקים המודעים; הם מסוגלים לזהות את משמעות ההתנגדות. חלקים אלה יכולים למדוט להבנה עמוקה יותר על משימתכם בחיים; למדוט על משמעות חייכם לאור הרצאה זו; כך תגלו מוטיבציה גדולה יותר לבקש הדרכה לכך שהחלקים שבקיפאון ייכנעו לחלקים שבתנועה, ומעט מעט תכניסו אנרגיה לתודעה המכווצת שהפרידה את עצמה מן השלם.

כשאני מדבר על אגו, אין ברצוני לומר שצריך לשלול אותו מכל וכל, להכחיש אותו ולגדפו. האגו הוא חלק מן התודעה האלוהית והוא אוצר בתוכו את כל ההיבטים של העצמי הגדול יותר שממנו הוא הפריד את עצמו, גם אם היבטים אלה עוותו ונוצלו לרעה. האנרגיה והתודעה הבסיסיות של האגו עשויות מאותו החומר שעמו אתם בסופו של דבר מתאחדים מחדש.

האגו חייב להיות בריא בשביל לצאת מעבר לגבולותיו הנוכחיים, להתעלות מעל עצמו ולרכוש לעצמו טריטוריה רוחנית שעודנה עלומה. עליו להרחיב את הידע שלו, את הניסיון ואת הפוטנציאל היצירתי שלו. לשם כך, האגו חייב לאמץ עמדות

שעולות בקנה אחד עם טבעו המקורי. כל תחבולות האגו, כל השליליות והרוע הטבועים רק באגו לבדו, יש להכיר במה שהם באמצעות כנות-עצמית נוקבת וחדה ביותר. יש לוותר על הכחשה, על רציונליזציה ועל השלכה [פסיכולוגית]. יש להפנות ללא רחם את אור הזרקורים אל העצמי הקטן. רק כשאתם משתמשים בתודעת האגו כדי לשפוך אור חזק של אמת על תחומים אחרים של תודעת האגו שלכם, רק אז אתם יכולים לאמץ עמדות בריאות ונאמנות לאמת. רק אגו בריא יכול להתעלות מעל עצמו ולהתאחד עם התודעה האלוהית, שהיא בריאה מטבעה.

לעתים תכופות מאוד, אגו חלש, חולה ומעוות רוצה לוותר על עצמו פשוט מפני שאינו מסוגל לסבול את עצמו יותר. הוא מאמץ צורות בריחה שונות, כמו סמים או אמצעים אחרים של התעלות כוזבת. אולם התעלות-אגו מסוג זה היא מסוכנת ביותר ואינה אלא וריאציה של אי שפיות. שכן לא שפוי מצד האגו לנסות לאבד את עצמו או להתעלות מעל עצמו מפני שאינו מסוגל יותר לסבול את עצמו. בכל הניסיונות הכוזבים והמסוכנים הללו, הישות תמיד שואפת להימנע ממאמץ, מכאב, מאי-נוחות, ומכל אותם היבטי חיים שהיא לא מסכימה איתם או לא מבינה. היא שואפת לרמות, לעשות שימוש בקיצורי דרך, דבר שלעולם לא יכול להצליח ושגובה מחיר גבוה מאוד. עקב כך, הישות עשויה להיאחז ביתר שאת במצב חסר התזוזה והנוקשה במשך גלגולים רבים לפעמים, ובכך להפוך את ההתעלות הבריאה מעל האגו לבלתי אפשרית בדיוק כמו ההתעלות מהסוג הכוזב.

ניתן להצליח רק על ידי שימוש בחלק הבריא של האגו על מנת לשפוך אור על החלק החולה; כך מתרחשת ההתעלות מעל האגו בצורה הבטוחה ביותר שאפשר. כך אתם רוחשים טריטוריה חדשה: טריטוריה שהיתה בהתחלה זרה ולא נודעת להפחיד, וחשוכה לכאורה, אך כזו שתהפוך למופרת ומוארת. עם הבטיחות [safety] החדשה, תחושה של נצחיות נוצרת בעצמי. יצמחו בכם רגשות עמוקים ביותר, ידע עמוק וחוויות עמוקות ביותר הקשורות לרצף החיים, ובאופן אוטומטי הדבר יסלק כמות עצומה של כאב ופחד. אבל הצמיחה לא יכולה לבוא בזול. היא דורשת השקעה ומחויבות מלאות מצדכם; וכל מי שעושה זאת בכנות חייב יהיה לקצור את הפירות באופן מוחשי ביותר.

ככל שהמאמצים שלכם גדלים, כך אתם מעוררים, כדון, יותר כוח רוחני, ואתם הופכים אותו לשלכם. כל צעד של אמת ורצון טוב מפעילים באופן אוטומטי ונחרץ את עוצמת הכוח הרוחני היצירתי בתוכם וסביבכם. ברכות ואהבה לכולכם יקיריי.